

מסורת הש"ס

(א) ויכיר קע: (ב) לקמן קה: (ג) לקמן 5: (ד) לקמן פט: (ה) לקמן 15: (ו) שם: (ז) לקמן 5: (ח) לקמן 15: (ט) לעיל פט: (י) שם לקמן פ: (יא) גיטין פט: (יב) שם: (יג) לעיל פ: ע"ש פוסק ח: כלם פריך ח"ה, (ט"ו) (ט"ז)

הגהות הב"ח

(א) גם' אדם טורח לגנוב כלי-
טובות: כן; מחזק: (ב) רש"י
ד"ה והא' בכותבין שובר וכו'
דכתי' אלהור' דאי לא מהדר
ליה שובר ומכונן ליה מה
שפירשנו: (ג) תוס' ד"ה אלתא
וכי' דלא חרנה קא, גיב גל
הההם: וכו' טורחם והאור
וכי' ריחז הסט' כסול'

גליון הש"ס

במ' כדי לצר' בו משקלות
קמח. פי' ככ"ב פט ע"ה
תוס' ד"ה ולא נזל:

מוסף רש"י

[illegible]

ששלוש עורות הן. חלקן
במחוסין ובמיעורין (ויסר)
מזה במשכשו. מזה
של ואל תנקה מחוסין דמ
לחם (ושם) קמח. משני
נקמה. משכשו. של
שקרה שני לוחות נגד
ומחוסין לוח נגד של
החם נכוסים ויחמם.
רבעא רבעא. מחקל קטן
היה. וזה
עליו את הבגד. ויחסי קוף
תגור דמליה וקמיה ויפסל
אל שני עור, מחוס סר אל
עור נדחין וישעור מן
החם.

יחדו למשכב הוב מטמא ליעשה

לילה לזה לשטרא, דאייבער ל
לקסיע, ולא שטא שאינו מע
דאמער לא שטא לן בין מעז
דב נחמן החס שני בין שר
שרוין מציא אדם שיעור
בין זורעין לשאקן וזרעין.
כדי לזבל טיט, אבל טיט
שיערורי, וזר מזהן מעז ד
נחמן דאמער לא שטא בין מ
מפני כלים לשמן שנקראן (ס
בין לצור משפולת וכן

המוציא יין פרק שמיני שבת

עד שלא אמר פרעמי חיוב
עלמא לריך לקיימו. והכא
נקיים ודכולי עלמא אסור
ר קא מיפלגי. יש גורסין

עוד שאמר לזה פרעתי ולא פרעתי רבא
אמר רבלי עלמא מודה בשטר שכתבו
שצריך לקיימו והכא בכותבין שובר קמיפלגי
תנא קמא סבר כותבין שובר ^אורבי יהודה
סבר אין כותבין שובר רב אשי אמר מפני
שצריך להראותו לבעל חוב שני דאמר ליה
חזי גברא דפרע אנא: עור כדי לעשות כו':
כעא מיניה רבא מרב נחמן המוציא עור
בככמה א"ל כדתנן עור כדי לעשות קמיע
המעבדו בכמה א"ל לא שניא לעבדו
בככמה א"ל לא שניא ומנא תימרא כדתנן
^אהמלבן והמנפץ והצובע והטווה שיעורו
ככמלא רוחב הסיט כפול והאורג ב' חוטי
ככמלא רוחב הסיט (כפול) אלמא
כיון דלטייה קאי שיעורא כטווי ה"ג כיון
דלעבדו קאי שיעורו כמעובד ושלא לעבדו
בככמה אמר ליה לא שניא ולא שני בין מעובד
לשאינו מעובד איתיבא ^אהמוציא סמנין
לשריון כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא ואילו
בסמנין שאינן שריון תנן קליפ' אגוזים
וקליפ' רמוגין סמים ופואה כדי לצבוע בהן

בגד קטן [לפי] סבכה הא איתמר עלה ^(א) אמר
לפי שאין אדם מורה לשרות סמנין לצבוע
גינה דמקמי דורעינהו תנן^(ב) ורעוני גינה פו
בתירא אומר חמשה ואילו בתר דורעינהו
בו קלה של כרוב דברי רבי עקיבא וחכמי
הא איתמר עלה ^(א) אמר רב פפא הא דורהו
אדם מורה להוציא נימא אחת לזריעה וזהו
^(ב) מורים חכמים לרבי שמעון כמוציא שופר
והיונין [בה] שופכין למאי חזו וא"ר ירמיה לר
דגבליה תניא^(א) טיש כרי לעשות בהן פי כור
אדם מורה ^(ב) (בהן) לגבל את הטיט לעשות
כר אמי משמיה דעולא בשלשה עורות ה
כמשמעו דלא מליח ודלא קמיה ודלא עפיין
בר רב יהודה ^(א) כדי לצור בו משקולת קמיה
דפומבדיתא חיפה דמליח ולא קמיה ולא עפיין
לעשות קמיע דיתפרא דמליח וקמיה ולא עפיין
את הגט קמיה מזה כדי לצור בו משקולת ק
דפומבדיתא תתם בבישולא והתנן^(ב) הבגד שלי
על ד' העור ה' על ה' מפץ ו' על ו' בין למד
והשק והעור כשיעור לטומאה כך שיעור

במלמעייה והא' שיעורא נפיש: שאין אדם מורה בו. ואלו
נמי פחות מדי קמיע לא השיב: חפשה. גרעין; ואילו
בפרק רבי עקיבא מתיר לה רב פפא הוי: ניפא. גרעין
מתקנין אותם בשחיתת עפלים כמו שדריך כאן בשחיתת ק
א. רובע לטרעל של פומבדיתא. ערבין ה' קסותורס לזור מש
ומיע. לזור שיעוריה מדי לזור משקולת: לכסוב גע. ות
ומן ושעור זה קטן מכולן: וקסני מיסא בו. אלמא שיעור
ה' לחכמי לא חיי לעיבוד אבל יבש חיי לעיבוד ויבין דחיי
גל והן אלכסות: כך שיעור להולאם שם. אלמא שאין
ומחין ומתקשה לשב עליו ולכסות לזבוקאות שערין

בבגד שלוש על שלוש, טפחים, אם
של עזים עשוי והוא עב יותר מן הכנף

שובר, והילכתא כותבין שובר, השתא
פלוגתיהו, ת"ק דסבר מטור קסבר טור
שיש בידו שובר לא צריך ליה, ור' יו

[illegible]

ע.מ.

יירי שכבר יש לו שובר ולכן משפער
זויר השער ומתוך פיוש הקונטרס
צד וקשה דהרי לרץ להחזירו ללוח
חזי דנברא דפיץ אמא. כרב אשי
תניא בתוספתא דמכילתין (ר' יהודה
אומר אף המוציא שער פדוע כל
שהוא חייב מפני שמשמרו בצל
חוב ולשאר אמוהלי קשה לרש"א:
אלמא ביון דלבויה קאי.

הוא ליה למינקט שין
לדארינא קאי (א) שהוא רחוק יותר
אלא שמא לאו כולוה קיין לארינא:
בר' אכתוב ע"י את העם.
סבירה ליה כדבי אליעזר
לדאמר עדי מקורה כדתי דלר' מאיר
אין כותבין על הדפוסא דמנן בנטיין
(דף כא:) אין כותבין על ג'יר מחוק
ועל הדפוסא דאחמיס מכשירין ואמר
גמ' מלן אכחמיס ר' אליעזר ובחסם
פ' בקומטרס דשיעור גט קטן מוטלן
דחא אשכחן דקלף כדי לכחוב עליו
פרשא קטנה שבתפילין וקשר דגדר
טפי שיעורו לכחוב עליו קשר מוכסין
וטעמא דקלף שהוא חסוב אין
מלניעין אותו לקשר מוכסין וכן יס
לפרש כאן: **וקתני** מידא בר
אצור ואמר אב"י. קשה לר"י דלא
הוה ליה לאחמי מילתא דאב"י הכא:
קלף

רב נחמן אמר רבה בר אבוא
הן דוגמא לאירא והרי ורעוני
ת מבכרונת רבי יהודה בן
זל וחול הדק כדי לזבל
אומרים כדי לזבל כרישא
הא דלא ורע לפי שאין
מיט דמקמי דליגבליה תנאי
לרה"ר ששיעורן ברביעית
ל בתן את הטיט ואילו בתר
התם נמי כדאמרן לפי שאין
פי כור ת"ש דאמר רבי חייה
מצה וחזפה ודיפתרא מצה
ככמה שיעורו תני רב שמואל
מה אמר אבבי ריבעא דריבעא
וככמה שיעורו כדתנן עור כדי
ליכמה שיעורו כדי לכתוב עליו
מה ואמר אבבי ריבעא דריבעא
ההא על שלשה למדרש השק"ד
בין למת ותאני עלה דהבגד
לחוצאה ההוא דבכורטובלא:
קלף

בא לשוואה שורה כדי פי סבבה אלן
 פאר דורענישו מן. דקלה אחד חשוב:
 מלך כחשמו. שאין זשום מיקון:
 פאר ארז שפרין טוי"א! וכמה שיפור.
 למת של עופרת כדי שלא תפתח למת
 (נישן דף פה). גופו של גט הרי את
 דאין מעובד נפיש: **בנישולא**. לח כמו
 עיבוד הוי כמעובד: **שלשע על שלשע**
 עובד חמשה טפחים צענין ומתמתין
 ושדטוויי"ל ומטות ולשונות: **שולמן**;
 דוכסוטוס

א לענין לווה שהוציא את השטר בשבת אתר שפרע
 שובר דאסיק אדעתיה [שמא יאמר] שלא פרעו אלו
 ה סבר אין כותבין שובר והאי פרע ליה ועדיין שטר

היה זה אירוע היסטורי חשוב, שבו נקבעה תחילתה של המדינה היהודית. המאורע נחשב לאחד מהמאורעות הגדולים בתולדות ישראל, והוא נחשב לאחד מהמאורעות הגדולים בתולדות העם היהודי. המאורע נחשב לאחד מהמאורעות הגדולים בתולדות העם היהודי.

עין משפט
ור מצודה

ח א מ"י ק"ח מהלכות
שנת הלכה ה'
ב ב מ"י ק"ח מהלכות
שנת הלכה י'
ג ג שס הלכה יג'
ד ד שס הלכה יד'

לעזי רש"י
 וישיב רש"י, איסטוס, פסטל
 צמח, שמשורשו מפיקים
 צבע.
 ורנצ רש"י, פואה (עשב,
 שמשורשו מפיקים צבע
 אדום).
 קרימ רש"י, שבים עשיר רשת.
 טנא [ט"ן], עוסק (אבקה
 של קליפת אלון המשמשת
 לעיבוד עורות).
 פושדטווייל
 (פלדזטווייל), ביסא
 תחבול

ר' יוסף ווארש

כחובין שובר קמפלג.
משכנח לה פקד על פשוט
זכר (גמ) דקעביר
חנינה בר פאסי דער יוחנן
רויש לקיש דקאמיר כחובין
שובר, וכן בר אהר רבן
אמר ר' אלעא כחובין שובר,
וכן הלכה. ומישטבח עד
כפרק האשה שנחלמא עד
ומטבח דף אל אמר ר' אבדו
כחובין שובר, ובפרק
הכותב (נט) לאשת ושן דף
הסא אמר כמקום שובר
אשר דאי כחובין שובר

יָרִיוֹ הוּמָא לְ

[illegible]

והוא לא רץ אלא הלך
כדי יהודה לא
יחסי אלא כדי מקדשין את
השטר וכחבין לו שטר
הארץ ממש ואשך. ודבר
זה בין כפרית קצת בין
כפרית השטר כולו אם
אמר מהלך אבר שטר,
וקאמרינן אמר ריה בריה
דב ר' יהושע אפילו למד
כחבין שטר אפילו
אכל אכוריה שטר לא
כחבין. וטעם אפילו
אכוריה שטר לא נמי כחבין.
ופלוגתא היא, דרב ושמואל
אמרין אין כחבין שוכר, ור'

קאמו רבא במותבין שובר
(מבקש ממנו) שובר, וכיין
שעליו קיים, והלכך צריך

מחבין שוכר, והכא צריך
נזכר (שלא לעבדו) שראוי
אם תלת חיובתא לרב נחמן
בין שטות שרויין, ופרקי
מגנין לראות לצבוע, אבל
בירושא אחת, דאלמא שני
שופכי ששיעורן כרביצית
דיות הן, וקא יהיב תלתא
סלן, דאלמא סליג על רב
לצורר משקלתא ולעשות
פחות מן הלין חרי שיעורי,
בלשון ישמעאל ססאר.